

MASOCHISME

- ET FORRÆDERI MOD *feminismen* ?

Denne artikel, er en personlig beretning, om hvor svært det kan være, at få sit sex- og følelsesliv til at gå op med de kønspolitiske ideer, der hersker i vores kultur. Den veksler mellem nogle teoretiske ideer om køn og skribentens personlige erfaringer med at være kønnet masochist.

Tekst Tøjte | **Foto** Sir Stefan | **Illustrationer** Emil Olsen

For tiden er det moderne at skrive bekendelseshistorier, for at betone det personlige kendskab til det emne, der skrives om. Her følger så en masochistisk feminist's historie.

Noget af det sværeste for mig, som sado-masochist, har været at få to så væsentlige og identitetsskabende sider af mig selv til at hænge sammen. Nogle af de tanker, jeg her formulerer, vil være snævert knyttet til oplevelsen at være kvinde og masochist, mens andre er mere generelle. Jeg ønsker, at læseren vil forstå, at jeg ikke forsøger at negligere S-mænds problemer med integrationen af seksualitet og en tidssvarende opfattelse af kvinder, ligesom jeg heller ikke ignorerer M-mænds oplevelser, der på nogle områder ligner M-kvindes, men at jeg skriver ud fra min egen erfaring med sado-masochisme og køn.

Jeg håber, at min personlige fortælling kan rejse nogle spørgsmål og tanker hos andre, der i lighed med mig har haft, eller har det

svært med at integrere sadomasochisme med andre dele af personligheden.

Datter af en rødstrømpe og en feministisk mand

En bekendelseshistorie skal jo begynde et sted, og min begynder med en oplysning om, at jeg er vokset op i 70'erne som datter af en rødstrømpe og en feministisk mand.

feminisme –n kvindesag, bevægelse med det formål at skaffe kvinden ligestilling med manden;
-n'ist –en/-er tilhænger af feminismen, kvindesagsforkæmper

kilde: Gjellerups fremmed ordbog

Lad mig straks ile den forvirrede læser til hjælp med en oplysning om, hvad jeg mener med feminisme, og hvordan mænd, i min verden sagtens kan være feminister. Feminisme betyder for mig, at man er be-

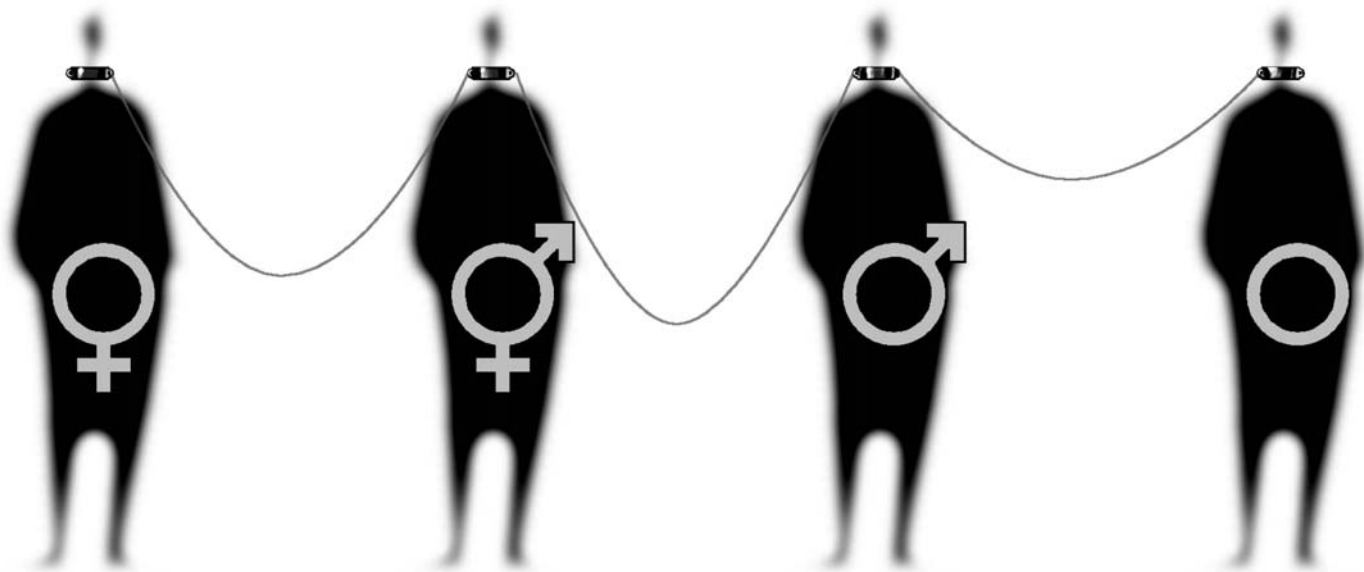
vidst om og kæmper for kønnenes ligestilling. Det er oftest kvinders ligestilling, der er tale om, men i de feministiske kredse, jeg kommer i, er der også fokus på mandens ligestilling.

Kønnet sidder i håret

Allerede som barn havde jeg en bevidsthed om, at mænd og kvinder som udgangspunkt ikke var så forskellige, som jeg siden er blevet tudet ørene fulde af, at de skulle være. Når jeg så rundt på mine skolekammerater, og hvilke lege, der appellerede til mig, var der nogle lege, som forekom mig mere spændende, end andre. Dukker har aldrig sagt mig noget, men fysiske lege, at løbe igennem mudder og klatre i træer, se det var noget, der var noget ved.

Jeg fandt, at det, der adskilte gruppen, der legede med dukker, fra gruppen, der legede mere voldsomt var, at den ene gruppe havde kort hår og den anden langt.

Som konsekvens heraf lod jeg håret klippe og var overbevist om, at min adgangsbillet

Co eO 03

Indenfor postmoderne retninger af psykologi og sociologi bruger man begrebet kropstegn eller kropsmærke, for at undgå at tale om kvinder og mænd, som naturlige kategorier, men netop at sætte fokus på, at kønet er et tegn, og at vi læser nogle bestemte forståelser ind i kategorierne mænd og kvinder.

Jeg bruger begrebet, som et kneb til at få læseren (og forfatteren til denne artikel) til at stoppe op et øjeblik, og tænke uden om de indlysende betydninger, vi sædvanligvis lægger i ordene "kvinde" og "mand," for at gøre de selvfølgelig betydninger, der knytter sig til disse ord, synlige.

Jeg ved, at det kan forekomme tungt, at læse en tekst med uvante ord, men jeg håber, at læseren har forståelse for, at en vigtig del af denne artikels pointe ellers vil gå tabt.

Hvis du finder artiklens ideer om køn og kropstegn interessante, kan Dorte Marie Søndergaards bog; "Tegnet på kroppen" varmt anbefales.

til de sjove lege hermed var gyldig – det faldt mig ikke ind, at det der, adskilte de

to grupper, var noget så tilfældigt som udformningen af de respektive kønsorganer.

Før jeg kan gå videre med min fortælling

om problemerne med at integrere de to sider af min personlighed, bliver jeg nødt

til at introducere den kontekst (sammenhæng), jeg ser verden fra. Jeg håber læseren tilgiver mig, at sproget til tider er knudret og emnet forekommer abstrakt.

Ligestillingen i Danmark?

Nogle, der helt lukker øjnene for, hvilken betydning køn har, i det samfund vi lever i, vil hævde, at ligestillingskampen er forbi, og at mænd og kvinder i dagens Danmark er ligestillet. Hvilket er en påstand, der er misvisende. I følge de tilgængelige statistikker på området, er vi temmelig langt fra ligestilling. Vi har f.eks. ikke opnået noget så banalt som ligeløn, selvom det blev vedtaget ved lov i 1976.

I dag fungerer u-ligestillingen mellem mænd og kvinder på mange andre planer, end de åbenlyse og synlige. Den indgår i vores betydningssystemer på en måde, hvor den i sin indforståede selvfølgelig, bliver usynlig. Næmlig, som de billeder vi har af, hvad kvinde står for og hvad mand

Mit teoretiske ståsted kaldes social konstruktionisme, og det er nødvendigt for mig her at præcisere, hvad jeg mener, når jeg taler om, at noget er en social konstruktion. Det betyder ikke, at jeg hævder, at fænomener ikke er "virkelige". Men vores viden om verden går igennem vores erkendelsesmæssige filter, vi kan derfor ikke få viden om verden-i-sig-selv, men kun om, hvordan vi begriber og forstår verden – hvilket gør det svært at slippe vanetænkningen.

Vores viden er et resultat af den kultur, vi lever i og den konstrueres, stadfæstes og forhandles i sociale processer – den kan derfor ikke tages for givet som Sandheden (med stort S).

Historien viser os gang på gang, at tidligere tiders sandheder byggede på sociale konstruktioner. For eksempel var det nazisternes

sandhed, at ariske mennesker var andre racer overlegne, med katastrofale konsekvenser til følge.

Det vil være topmålet af arrogance at tro, at eftertiden ikke også vil afsløre, at mange af de ting vi opfatter som sandheder i dag, ikke længere er gyldige.

At noget er en social konstruktion, betyder ikke, at det bare kan ændres, som ved et magisk slag med en tryllestav. Men det betyder, at det ikke er gudgivent eller dele af en uforanderlig "naturens orden", at tingene er, som vi opfatter dem - det er heldigvis muligt at ændre sociale konstruktioner.

Denne tekst er ikke et forsøg på at pådutte nogen min sandhed, men en udlægning af, hvordan jeg, med mine begrænsninger, forstår fænomener som køn, masochisme og ligestilling – jeg håber, at mine tanker kan inspirere andre.

står for og hvilke konnotationer (bibetydninger, den sum af oplevelser et ord giver ved siden af dets hovedbetydning), værdier og egenskaber, vi tilskriver de forskellige kategorier, samt hvordan vi siden rangordner disse forhold.

Blandt andet, vil det formentlig være nemt for læseren at komme i tanke om nogle kvindelige eller mandlige værdier. Disse værdier tilskriver vi ikke umiddelbart kønnet på et menneske, vil du sikkert sige og komme med eksempler på mænd, du kender, der har og dyrker "kvindelige" værdier, eller kvinder, der lever efter og dyrker "mandlige" værdier.

På den måde, er der blødt meget op i forhold til vores kønsforståelse, men vi fortolker stadig mennesker på baggrund af kropstegn. En tolkning vi foretager, uden at tænke videre over det, selvom både mænd og kvinder kunne have udbytte af at ændre dette.

Hvis du med et barn laver tre papirsbåde i forskellige størrelser og sætter dem i en sø, vil barnet formentlig begynde at tale om mande-, dame- og barnebåden, så indgroet er vores fornemmelse for køn, at det

er en af de allertidligste kategorier, vi lærer at beherske.

Ligestilling eller ensretning?

Mange tror, at ligestilling handler om, at vi skal være ens, at der ikke må være forskel på mænd og kvinder. Lad mig slå fast, at de feministiske kredse, jeg tilhører, ikke ønsker ensretning, men ligestilling, hvilket vil sige, at vi vurderes på baggrund af vores menneskelighed, ikke vores køn!

Andre står af, så snart ordet feminist bliver nævnt og tror, at vi alle er mandehadere, der er ude med kastrationskniven, ved først givne lejlighed. Feminisme er, for mig, et projekt, der involverer både mandligt og kvindeligt kropsmærkede, et projekt, hvis formål er større frihed for begge køn.

Som feminist, forsøger jeg at opløse køn, som et gyldigt tolkningsredskab til at kunne sige noget om henholdsvis kvindeligt og mandligt kropsmærkede individer – i forlængelse heraf, forkaster jeg "ævlutionisternes" forklaring på kønsforskelle.

Her følger ofte en indvending om at mænd og kvinder jo fra naturens hånd er forskellige, og at det må vi bare acceptere. Som

reaktion plejer jeg at spørge til, hvori den forskellighed består. Svarene plejer at starte mange og forskellige steder, men efterhånden, som de undersøges nærmere, ender de som regel med et argument om, at kvinder kan føde børn, og at det er hensigtsmæssigt, at de derfor er mere omsorgsfulde end mænd ... prøv at sige til en nybagt far, hvis øjne stråler ved synet af den lille guldklump, at han ikke besidder et omsorgsgen.

Køn, en social konstruktion

Jeg vil ikke gå yderligere ind i en diskussion om biologiske forskelle, men nøjes med at fastslå, at vi ikke kan skaffe os sikker vi-

den om, hvad vores kønsforskelle betyder, udenom den historie og kultur, vi indgår i – hvad, der således er natur, og hvad, der er kultur, er sammenvævet på en så ufatteligt kompliceret måde, at det, for mig, er ufrugtbart og meningsløst at ville forsøge at udlægge, hvad der er hvad.

For eksempel, var det et videnskabeligt faktum i midten af 1800-tallet at kvinders æggestokke ville skrumpes ind, hvis de blev udsat for nogen form for højere uddannelse, et faktum som mange siden har modbevist.

Kvindelig heteroseksuel masochisme en reproduktion af forældede køns-mønstre?

For en udenforstående kan heteroseksuel kvindelig masochisme, forekomme som et utroligt tilbageslag for kvindesagen. Der var også en håndfuld kvindesagsforkæmpere, der protesterede kraftigt da Anne Linnet udgav "Marquis de Sade" i midten af 80'erne. Denne handling, som i dag får os til at trække på smilebåndet, bør ses i den historiske sammenhæng, den fandt sted i. Nemlig den, at kvindesagen netop var et politisk emne, noget man tog hensyn til og havde fokus på, på denne tid – idéen om, at nogle kvindeligt kropsmærkede frivilligt ville underlægge sig mandligt kropsmærkede, virkede absurd og bagstræberisk.

I dag er tiden en anden, og kvindesagen er mindre præsenteret i den offentlige bevidsthed. Referencerne tilbage til den tid, har ofte karakter af en dæmonisering af rødstrømperne og rødstrømpe bevægelsen. Personligt vil jeg gerne sige dem tak, de var med til at sætte ligestilling på dagsorden, og jeg, og min generation, er i dag privilegerede i forhold til tidligere tiders kvindeligt kropsmærkede. Dette er et udgangspunkt, mange af os har nemt ved at glemme.

Når jeg omkring mig ser nogle primært mandligt kropsmærkede heteroseksuelle S'ere, bruge sadomasochisme og den "kvindelige masochistiske natur," som undskyldning for at realisere forældede køns-mønstre. Og når jeg hører deres nostalgiske længsel tilbage til dengang, verden endnu ikke var gået af lave, og kvinder og mænds sfærer var tydeligere opdelt, bliver jeg vred. Min masochisme tager ikke udgangspunkt i mit køn, men i min person!

Jeg vil ikke udnyttes som legitimation for en holdning, der bruges til at bringe kvindeligt kropsmærkede tilbage til kødgyderne. Husk på, at denne fortid, som romantiseres så grusomt i disse menneskers hoveder, i det historiske perspektiv, ikke er uendelig fjern. Hvis vi ser ud i verden, er der masser af eksempler på kvindeligt kropsmærkede, der lever ufrivilligt på slavelignende vilkår.

Jeg er ikke ude på at fordømme dem, der vælger at leve i 24/7 forhold. At indgå i et sådant forhold, kan sagtens forenes med feminisme i min verden.

Det, jeg bliver provokeret af, er forestillingen om, at det at være udstyret med dobbelte X kromosomer, skulle gøre én mere disponeret for masochistiske præferencer.

Masochisme og feminismen

Da jeg, for efterhånden en del år siden, begyndte at målrette min kærlighedssøgen efter min seksualitet, og droppede at have seksuelt romantiske relationer til mandligt kropsmærkede, der ikke kunne tilfredsstille mine masochistiske ønsker, opstod der et svært dilemma:

Hvordan kunne jeg på den ene side have så stærke længsler efter at underkaste mig en mandligt kropsmærkets begær, og på den anden side være feminist og fortaler for ligestilling. Udelukker de to ting ikke gensidigt hinanden?

Alter egoet

I starten opfandt jeg et alter ego, der var den masochistiske side af mig, hun havde et andet navn, end det jeg ellers brugte, og dette var en af de håndteringsstrategier, der lod mig udleve mine masochistiske sider. På denne måde kunne jeg i det offentlige rum, være stærk og markant, og i det private kunne jeg hengive mig i sadomasochistiske aktiviteter. Dette kan lyde som om, jeg var i gang med en personligheds-spaltning, men der har i virkeligheden været tale om, at mit alter ego havde en integrerende funktion. Gennem "hende" kunne jeg begynde at udforske de lyster, som jeg i grunden skammede mig over at have, lidt ligesom mange gør det, når der leges rollespilslige – det var jo ikke rigtigt mig.

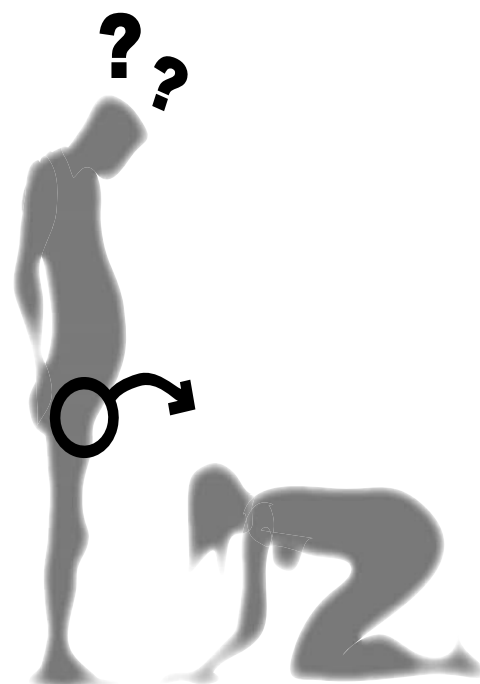
I dag trækker jeg på smilebåndet, når jeg

tænker på de kvaler jeg led, og de oplevelser jeg kastede mig ud i, som "den anden".

Men at springe ud, med en frase lånt fra de homoseksuelles frigørelseskamp, var som andre sadomasochister sikkert kan genkende, vanskeligt. For det første, er der hele opgøret med, hvad der er normalt. Og i den forbindelse er det ikke befremdende, at SM blev betragtet som sygelig. For det andet, var det svært i forhold til, hvem jeg definerede mig selv som. Hvordan kunne jeg, en stærk og intelligent pige, have så snavsede fantasier. Hvordan kunne jeg ønske - og finde så meget lyst, ved at være et objekt for en mandligt kropsmærket, at underkaste mig?

Når seksualiteten ikke er oplagt

For os, hvis seksualitet ikke er selvfølgelig og oplagt, som mange af os formoder at vanillefolkets seksualitet er, kommer vores præferencer nemt til at blive en af grundpillerne i vores identitetskonstruktion. Dette skyldes, for mig at se, at vi tvinges til at forholde os til, hvad det betyder for os at have anderledes præferencer. Og at mennesker i det seksuelle møde bekræfter hinanden på et meget grundlæggende plan.

Når seksualiteten bare fungerer, er der ingen grund til at tænke nærmere over den. Men i de tilfælde, hvor vores længsler og lyster peger i en helt anden retning, end vores partners, udsættes vi for nogle svære valg. Jeg har da i hvert tilfælde sagt farvel til mere, end en dejlig person på den konto.

Således har det, at jeg er masochist, også fået større og vigtigere betydning for, hvem jeg er, end det havde før.

Det private er politisk ...

Lød et af 70'ernes slogans i kampen for ligestilling. Med dette satte kvindebevægelsen fokus på, at kønspolitik også hører privatlivets sfære til, og opfordrede os til at være bevidste om, og handle på baggrund af denne viden.

I den karikerede udgave, blev det til en millimeterdemokratisk udgave af det politisk korrekte knald, hvor ingen måtte være øverst mere, end halvdelen af tiden.

For mig er sloganet stadig aktuelt, da vores kønsopfattelse hænger nøje sammen med de konkrete eksempler på levet køn, vi ser omkring os, ligesom den er vævet ind i de kulturelle selvfølgeligheder, hvormed vi forstår og tolker fænomenet køn – som et baggrundstæppe af betydninger.

Overdrivelse fremmer forståelsen

Det er unægteligt svært, som kvindeligt kropsmærket heteroseksuel masochist, at leve op til det implicite budskab i sloganet. Det, der toner frem, ligner jo, endda i overdreven form, gammeldags traditionelle kønsroller.

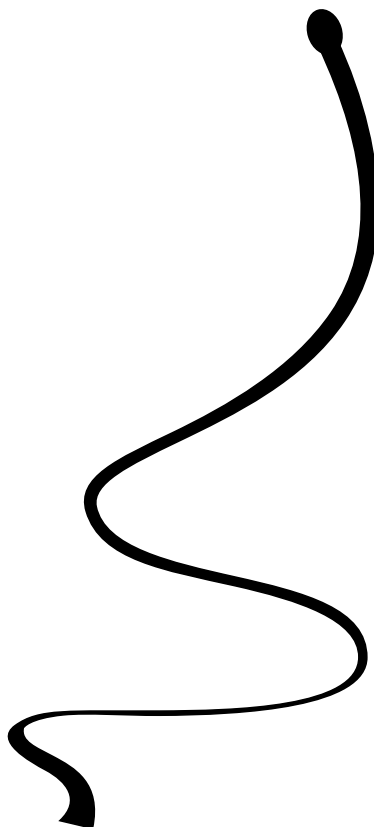
Men netop i det overdrevne får vi, hvis vi lukker øjnene op, øje på kønsrollerne og viden om deres betydning, i vort eget forhold, såvel som i den kulturelle fremstilling af disse – på den måde kan en kvindeligt kropsmærket masochists erfaringer sige os en del om, hvordan køn og seksualitet leves i dag. Hermed rokker vi også ved de normative betydninger kønsroller har, og dette har som effekt, at de holder op med at være statiske, men bliver dynamiske.

Som, når en "kvinde-imitator" (female impersonator) eller dragqueen kan sige os noget om, hvordan man skal opføre sig, for at blive set som "kvinde."

Dobbeltheden

Der er en dobbelthed i mit forhold til de feministiske og masochistiske positioner, jeg indtager. En dobbelthed, der gør det pokers svært at skrive denne artikel. Artikelformen har jo et krav om, at tingene præsenteres på en sammenhængende måde.

På den ene side, nægter jeg at se min masochisme som et udtryk for en kvindelig natur, men på den anden side, er det netop i det seksuelle møde mellem mig og en mandligt kropsmærket elsker, at jeg føler, jeg bliver allerstærkest bekræftet, som kvinde. I disse sadomasochistiske møder, hvor vi bekræfter hinanden som kønne væsner, bliver der ofte brugt ritualer, symboler og kontrakter. Jeg tror, at den

udbredte brug af symboler (eksempelvis halsbånd), er med til at markere, at man går ind i et undtagelsesrum, når der dyrkes SM. De bruges til at markere, at dette "rum" har nogle særlige regler, og at der dyrkes et særligt forhold. For andre, er der slet ikke tale om et undtagelsesrum, men om en livsstil, men også her har halsbånd, eller halsbåndlignende effekter det formål, at det husker én på den særlige status, det er at være ejet af et andet menneske.

Symboler

Langt de fleste af os ved godt, at vi ikke i virkeligheden afgiver retten til vores fri vilje, når vi underkaster os. Vi ved, at en kontrakt ikke er juridisk gyldig, og at et halsbånd ikke er mere værd, end det vi selv lægger i det. Men netop, fordi vi selv vælger at tillægge disse symboler så megen betydning, bliver det lystfyldt at bruge dem. Personligt ville jeg ikke bryde mig om at stolpre rundt på stiletter, gå med korset eller bære halsbånd hver dag. De fleste af disse ting er ganske upraktiske og invaliderende for mit normale liv, men den overdriivelse, der er i dem, når vi på godt og ondt udøver tillid, magt og smerte, kan være frigørende. For eksempel tvinger et korset eller et par stiletter én til at tænke ganske nøje over, hvordan man bevæger sig, samtidig med, at det, når man har en vis øvelse, gør éns bevægelser ultrafeminine. Det, at bevæge sig på kanten af det karikerede, kan øge éns bevidsthed om, hvad det vil sige at være kønnet i andre sammenhænge. Men der opstår problemer, når ens "karikatur", tages for pålydende, af omverden.

De feministiske veninders reaktion

Efterhånden, som jeg selv accepterede min masochistiske side, blev mit behov for også at delagtiggøre mine feministiske veninder i dette aspekt af mit liv stærkere. Ikke, at jeg havde eller har lyst til at udpensle de konkrete detaljer fra mit sexliv (det får jeg rigeligt afløb for her i SMil Bladet). Men jeg havde lyst til at fortælle om de følelser og tanker, det rejser i mig. Heldigvis har en del af mine veninder været meget nysgerrige og åbne overfor mine bekendelser, men nogle af dem har svært ved at affinde sig med, at jeg definerer mig selv som masochist og ikke switch. Det ser ud til, at det er væsentlig nemmere at få "tilladelse" til at være sadomasochist, bare man har lyst til at lege med begge roller.

Det er et balanceprincip, der gennemsyrrer både den større kultur, men sandelig også vores subkultur. Indenfor den sadomasochistiske kultur er det en udbredt tanke, at vi alle har både en S-side og en M-side, personligt kender jeg en del, der kategorisk afviser at have lyst til at bytte roller. En anden udbredt selvforståelse, der hersker i vores sadomasochistiske kultur, kommer til udtryk ved udsagn som: "Jeg er dominerende i dagligdagen, derfor synes jeg, det er skønt

at være underkastet i legen”.

Sjovt nok, hører jeg ikke den omvendte udtalelse fra de dominerende “Jeg er underdanig i hverdagen, derfor ønsker jeg at være dominerende seksuelt?”

Sådanne legitimeringer af vores seksualitet, virker på mig, som om vi gør undskyldninger for den, hvilket kan virke mod hensigten om at øge forståelsen for og accepten af udøvelse af sadomasochisme. Hvornår har man i så fald “ret” til at underkaste sig, skal man være direktør med X ansatte under sig, eller kan mindre gøre det?

Jeg har stor respekt for dem, der stræber efter balance, og bruger seksualiteten til at opnå den, men jeg vil meget gerne frabede mig, at nogen undskylder eller definerer, at min seksualitet bygger på et balanceunderskud.

SM, en leg med elementer af eksistentiel karakter

For mig, er sadomasochisme en leg med elementer af eksistentiel karakter. Jeg savner et andet ord, end leg, og lad mig med det samme slå fast, at jeg med ordet “leg,” ikke mener noget nedsættende, eller ligegyldigt, men betoner det udviklingspotentiale, der er i ordet. I en leg kan man, til forskel fra i et spil, selv opfinde og aftale reglerne hen ad vejen. Ordet leg referer

heller ikke til noget virkelighedsfjernt eller uvæsentligt, for nogle af os er legen dødsens alvorlig, og et af de steder vi føler, vi for alvor lever. Ligesom legen sagtens kan udstrækkes og være hverdag for nogle sadomasochister.

Hvis vi skærer SM-manualernes retorik væk, er der tale om en leg med og en udfordring af almene begreber og oplevelser som: Styrke og svaghed, magt og afmagt, tvang og villighed, smerte og nydelse, ydmygelser og stolthed, tillid og mod ... og vigtigst af alt, bekræftelse.

Der er noget fantastisk bekræftende, som menneske, i at have stået fuldstændigt nøgen, ikke bare afklædt, men at lade et andet menneske se sig i situationer, vi ellers ikke kunne drømme om at lade nogen komme tæt på. I disse private og intime stunder, hvor vi har været bange, flove eller noget helt andet og har overvundet det, og føler stoltheden bruse i kroppen og ser partnerens øjne lyse af begær, dér giver sadomasochisme pludselig mening.

Sådan en leg finder oftest sted i en ramme af kærlighed eller respekt mellem de implicerede personer. Når jeg hengiver mig i en leg med disse elementer, bliver jeg styrket og næret, og jeg lærer samtidigt noget om mig selv og min partner. Viden og erfaringer jeg kan tage med mig i andre sammenhænge, end de seksuelt romantiske.

Ligestilling giver frihed til underkastelse

Det er netop på grund af den større grad af ligestilling, at jeg overhovedet kan hengive mig til at udleve mine masochistiske sider. Hvis jeg levede i et samfund, hvor det var normen, at kvindeligt kropsmærkede var tolt underlagt, eller ejet, af deres mandligt kropsmærkede partnere, ville det ikke fylde mig med sådan en fryd, som det gør. Der ville ikke være tale om underkastelse, men om ren og skær afmagt.

Jeg er heller ikke sikker på, at en mandligt kropsmærket sadist ville finde det særligt interessant. I et sådant samfund ville der med et meget sigende ord være tale herredømme i stedet for et magtspil – her ville ikke være plads til underkastelsen, kun afmagten, og der ville ikke være mulighed for modstand. For, at jeg og min elsker skal nyde at dyrke sex, af et sadomasochistisk tilsnit, er det en nødvendighed, at vi godt ved, at det kan være anderledes, og at vi deler et syn på mandligt og kvindeligt kropsmærkede, som ligestillede individer.

At fortælle mennesket

Hvis vi tør åbne munden, og reflektere over –og stå ved vore lyster, kan vi formentlig også trænge igennem uvidenhedens mur. Hvis vi skærer den klichéfyldte og svulstige SM retorik fra, og insisterer på lysten,

Masochisme - et forræderi mod feminismen?

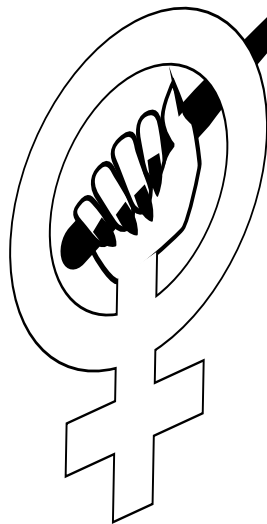
tror jeg, at selv den mest reaktionære rødstrømpe vil fange budskabet.

Det kan godt være, at udtalelser som "Ja Herre, jeg er Deres underdanige slavetøs, De må gøre med mig hvad De vil," giver os et kick, men det er jo ikke hele sandheden. Selv når vi mener det, er der tale om at vi praktiserer SM med en partner, vi kender og som vi er sikker på respekterer os. Der er ikke tale om, at hvem-som-helst, får frit slag til at gøre hvad-som-helst. Vi har nogle underforståede og forhandlede rammer, som vi bevæger os indenfor – hvad enten vore forhandlinger har været eksplicitte eller implicitte (i valget af vore partnere).

For at svare på spørgsmålet, om masochisme er et forræderi mod feminismen, giver det, for mig at se, kun mening indenfor en model af verden, hvor vi køber præmisserne om mænd og kvinder som væsensforskellige individer og tilskriver masochismen til kvindeligt og sadismen til mandligt kropsmærkede.

Hvis vi istedet insisterer på at udøve vores seksualitet, at udfordre og udforske lysten, hvis vi ikke lader os tyrannisere af overfladiske opfattelser af, hvad masochisme er, eller hvad det vil sige at være kvindeligt kropsmærkede, er vi med til at hjælpe ligestillingen på vej.

Det handler jo for fanden om at have frihed til selv at definere hvem vi er!

*Ligestilling giver **frihed**
til underkastelse*

